

Forskere på nåde

Det er dobbelt så mange midlertidig ansatte ved universitetene som i resten av arbeidslivet – og kanskje er det sånn det bør være?

PUBLISERT 5. desember 2010

En regjeringsoppnevnt arbeidsgruppe ledet av Magnus Rindal leverte 1. november sin rapport om bruken av midlertidige ansettelse i universitets- og høyskolesektoren. I undervisnings- og forskerstillinger var andelen 19,8 prosent i 2009. Da er stipendiater, postdoc-stillinger og åremålsstillinger trukket ut av statistikken. I arbeidslivet som helhet er andelen rundt ni prosent.

Midlertidig ansettelse i ordinære vitenskapelige stillinger har økt jevnt ved alle universitetene siden 2002, fra 18 prosent til 22,4 prosent i 2009. Universitetet i Oslo ligger høyest. Der er hver fjerde forsker i dag midlertidig ansatt. Mye av forklaringen ligger i prosjektorganisering. Eksternt finansierte prosjekter gir ofte et tidsbegrenset behov for ekstra forskningskapasitet.

Statsråd Tora Aasland sender nå Rindal-rapporten ut på høring med beskjed om at sektoren må rydde opp, skriver På Høyden. Men det er viktig å huske på at midlertidige ansettelse også har sine gode sider. Det gir blant annet fleksibilitet til forskningsinstitusjonene, og kunnskapslekkasje ut i samfunnet.

Stadig mer av forskningen skjer utenfor universitetene. Den praksisnære klinisk-psykologiske forskningen er i stor grad finansiert og administrert gjennom helseforetakene, noe som også er et uttalt mål fra myndighetene. I en slik situasjon kan det være positivt at så mange som mulig får forskerskolering som midlertidig tilknyttet prosjekter ved universiteter eller høyskoler. For psykologer er det ikke uvanlig at slike prosjektstillinger kombineres med fortsatt klinisk praksis. Klinikeren blir tilknyttet et miljø som brenner for fagutvikling og streng metodisk konsentrasjon, mens forskningsmiljøene kan bli tvunget til å justere hypoteser, holdninger og verdensbilder gjennom daglig kontakt med praksismiljøer.

Midlertidige ansettelse vil da kunne bidra til at forskningen blir mer relevant for klinikeren, at kunnskapen når lenger ut, og at vi får flere klinikere med høy forskningskompetanse.

redaksjonen@psykologforeningen.no

Teksten sto på trykk første gang i Tidsskrift for Norsk psykologforening, Vol 47, nummer 12, 2010, side 1146

